

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН

ПРЕМЕЖДЕНИЕ

Част 15 от „История на бъдещето“

Превод от английски: Вилиана Стоилова, —

chitanka.info

По-добре никога да не бяхме дръзвали да навлезем в Космоса. Нашата раса има изначален, вроден страх от две неща: от шум и от падане. Тези ужасни височини! И въобще, защо ли един нормален човек трябва да бъде поставен там, откъдето би могъл да пада... да пада... да пада. Но космонавтите са смахнати — всеки го знае.

Лекарите бяха любезни с него.

— Запомнете, приятелю, имали сте късмет. Все още сте млад, а пенсията ще Ви отърве от грижите за бъдещето. Ръцете и краката би са здрави и сте в отлична форма.

— Отлична форма! — неволно в гласа му прозвуча презрение.

— Не, наистина — любезно, но настоятелно се обади главният психиатър. — Вашата малка странност изобщо не би пречи... Освен, че не можете отново да летите в Космоса. Алтофобията не е невроза. Страхът от падане е естествен и нормален. При вас е само малко по-силен, отколкото при другите, но и това не е анормално, като се има предвид какво сте преживели.

Напомнянето го разтърси отново. Затвори очи и пак видя как звездите стремглаво се спускат надолу. Той падаше... падаше до безкрай. Гласът на лекаря стигна до него и го върна на Земята.

— Съвземете се, човече. Огледайте се наоколо.

— Извинете.

— Няма защо. Кажете ми сега какво смятате да правите?

— Не знам. Ще си намеря някаква работа, предполагам...

— Компанията, разбира се, ще ви предложи работа. Той поклати глава.

— Не искам да се мотая около космодрума. Да носи малко копче на ризата си, за да показва, че някога е бил мъж, да се обръщат към него от куртоазия с титлата „капитан“, да се ползува от привилегиите на пилотското кафене благодарение на това, което е бил, да чува как замира разговорът в магазина Винаги, когато приближи някоя група и да се чуди какво ли говорят зад гърба му — не, благодаря!

— Прав сте. По-добре да скъсате окончателно, поне за известно време. Докато се почувствувате по-добре.

— Мислите, че ще се оправя? Лекарят сви устни.

— Възможно е. Това, знаете ли, е функционално... Не е травма.

— Но не сте сигурен.

— Не съм казал такова нещо. Наистина не знам, Все още много малко ни е известно за човешките фобии.

— Разбирам. Е, аз май трябва да тръгна Психиатърът стана и протегна ръка,

— Обаждайте се, ако имате нужда от нещо, и във всички случаи минете пак да се видим.

— Благодаря.

— Ще се оправите, сигурен съм.

Но когато пациентът излезе, лекарят поклати глава. Човекът нямаше походка на космонавт, нямаше го ведрото, първично самочувствие.

В онези дни само една малка част от Ню Йорк беше под земята. Намирайки се в тази част, той остана за известно време в подлеза, но след това издири една подземна улица с ергенски квартири от двете страни. Пъхна монета в процепа на първата, докато светна сигнал „СВОБОДНО“, хвърли вътре пътната си чанта и излезе. Мониторът на първата пресечка му даде адреса на най-близката служба за настаняване на работа. Отиде там, седна до гишето за анкетиране, даде пръстови отпечатащи и започна да попълва разни формуляри. Имаше странното усещане, че започва всичко отначало. Не беше търсил работа от времето преди да постъпи в кадетското училище. Остави попълването на името си за най-накрая и въпреки това пак се колебаеше. До гуша му беше дошло от славата. Не желаше да го познават. Никак не искаше тълпата да се струпва край него, а от всичко най-много мразеше да го наричат герой. След малко написа с печатни букви името „Уилям Сондърс“ и пусна формуляра в процепа.

Допушваше вече третата си цигара и се готвеше да запали нова, когато екранът пред него най-после светна. Появи се приятна на вид брюнетка.

— Господин Сондърс — каза образът от екрана. — Бихте ли влезли, моля! Врата номер седемнадесет.

Брюнетката от плът и кръв беше там и му предложи да седне и да запали цигара.

— Настанете се удобно. господин Сондърс. Аз съм мис Джойс. Бих искала да поговорим относно вашата молба.

Той седна и зачака мълчаливо Като видя, че клиентът няма намерение да говори, тя добави

— Ето сега да вземем например името, което сте ни дали — „Уйлям Сондърс“. Естествено ние знаем кой сте от вашите пръстови отпечатъци.

— Да... предполагам.

— Аз, разбира се, зная за вас това, което всеки знае, но постъпката ви да се наречете „Уйлям Сондърс“, господин...

— Сондърс.

— ...господин Сондърс, ме накара да проверя в досиетата.

Тя му подаде микрофилмовата лента така, че той да може да прочете върху нея собственото си име.

— Знаем доста неща за вас. Повече, отколкото обикновените хора знаят и много повече от това, което сте сметнали за необходимо да напишете в молбата си. Имате хубава характеристика, господин Сондърс.

— Благодаря.

— Но не мога да я използвам, за да Ви настаня на работа. Не мога даже да се позова на нея, ако настоявате да се наричате „Сондърс“.

— Казвам се Сондърс — тонът му не изразяваше нищо, беше по-скоро безразличен.

— Не прибързвайте, господин Сондърс. Има много постове, при които факторът престиж може съвсем законно да се използва, за да се осигури на клиента по-високо първоначално заплащане, отколкото...

— Не ме интересува

Тя го погледна и реши да не настоява повече

— Както обичате. Отидете, моля, в приемна „Б“ и там можете да започнете с тестовете за клас и професионален опит.

— Благодаря.

— Ако по-късно промените решението си, господин Сондърс, ще се радваме да разгледаме отново вашия случай. През онази врата, моля.

След три дни той вече работеше като градуировчик на електронни прибори в една малка фирма, специализирана в производството на митнически съобщителни системи. Работата беше успокояваща — достатъчно напрегната, за да ангажира мисълта му, и все пак лесна за човек с неговия ценз и опит. След изтичане на

тримесечния пробен период от категорията на помощник той премина в по-горен клас.

Изграждаше си една собствена рутина: работа, сън, храна, някоя вечер, прекарана в библиотека или извънредни работни часове в ИМКА. Ала никога и за нищо на света той не оставаше под открито небе, нито пък се качваше на височини. Не отиваше даже и на балкона в театъра.

Опитваше се да не мисли за миналото си, но споменът за него бе все още жив. Понякога сънуваше посред бял ден мразовитото марсианско небе, прорязано от студеното звездно сияние или шеметния нощен живот във Венисбург. Отново виждаше подпухналата, ръждивочервена маса на Юпитер, увиснал над летището в Ганимед, подобен на огромно, издуто яйце, затулило хоризонта. От време на време пак усещаше сладостния покой на дългите бдения сред безлюдните пространства между планетите. Но такива спомени бяха опасни. Те почти докосваха ръба на новия му душевен мир. Замислеше ли се малко повече и веднага се виждаше вкопчен в последната метална скоба върху стоманения корпус на „Валкирия“. Усещаше как животът се изплъзва от вкочанените му пръсти, а под него — само бездънната пропаст на Космоса. Тогава той се връщаше на Земята, разтърсван от конвулсии, и пръстите му се забиваха в седалката на стола или работната скамейка. Когато това се случи за първи път по време на работа, до него беше съседът му по стол Джо Тъли, който го изгледа с любопитство и попита:

— Какво ти става, Бил? Махмурлия ли си?

— Нищо ми няма, просто ме тресе — успя да каже той.

— По-добре Вземи някакво хапче. Време е за обяд.

Тъли тръгна пръв към асансьора и двамата успяха да се сместят вътре. Повечето служители — даже и жените — предпочитаха да слизат с парашутния елеватор Тъли винаги използваше асансьора. Сондърс, разбира се, никога не използваше елеватора и това им създаде навика да ходят заедно на обяд. Той знаеше, че спускането с парашутния елеватор е безопасно, че даже и да спре тока, на нивото на всеки етаж има автоматични спасителни мрежи, но просто не можеше да си наложи да престъпи ръба. Тъли открито заявяваше, че веднъж при приземяване с елеватора си навехнал ходилото, но тайно споделяше със Сондърс, че не се доверява на автоматиката, Сондърс

кимаше с разбиране, но нищо не казваше. Тели му стана симпатичен. За първи път откакто водеше този начин на живот, Бил се чувствуваше приятелски настроен и не изпитваше нужда да се брани от друго човешко същество. Започна да му се иска да каже на Тъли истината за себе си. Само ако искаше да е сигурен, че Джо няма да започне да го третира като герой. Всъщност, не че имаше нещо против. Като дете се навърташе често около космодрума, опитваше се да уреди някак да влезе в корабите, бягаше от час, за да наблюдава излитанията. Тогава мечтаеше да стане герой някой ден, герой на космическите пътища, завърнал се триумфално от невероятно и опасно изследване. Но днес го тревожеше фактът, че все още имаше същата представа за това, как трябва да изглежда героят. Тя не включваше отбягването на отворени прозорци, страх от прескачането на десет сантиметрова пролука, загуба на душевно равновесие само при мисълта за безкрайните дълбини на Космоса.

Тъли го покани вкъщи на вечеря. Искаше му се да отиде, но отклони поканата, когато той му каза, че живее в жилищата „Шелтън“, назовавайки един от онези грамадни, подобни на кутия, гъмжилници, които разваляха вида на апартаментите в Джърси.

— Много е далече и няма да мога да се прибера — издума Сондърс колебливо, докато прехвърляше в ума си начините, по които можеше да се добере до там, без да се изложи на това, от което се страхуваше.

— Няма нужда да се връщаш — увери го Тъли. — Имаме свободна стая. Хайде, ела. Майка ми готви много хубаво, затова и живеем заедно.

— Е, добре — съгласи се той. — Благодаря ти, Джо.

Щеше да измине четвърт миля с метрото Ла Гардия, а оттам, ако не откриеше подземен път, щеше да вземе такси и да спусне пердетата.

Тъли го посрещна в антрето и шепнешком се извини.

— Искан да поканя една млада дама за теб, Бил, но вместо това, дойде зет ми. Той е гадина! Извинявай!

— Не се притеснявай, Джо Радвам се, че дойдох.

И наистина се радваше Откритието, че апартаментът на Джо беше на тридесет и петия етаж го смая в началото, но после с радост осъзна, че Всъщност височината не се усеща. Лампите светеха, завесите на прозорците бяха спуснати, подът под него беше от твърд

гранит. Чувствуваше, че е на топло и сигурно място. За негова изненада се оказа, че госпожа Тъли готви чудесно (като всеки ерген, той не се доверяваше много на любители готвачи). Отдаде се изцяло на удоволствието да се чувства като у дома си, спокоен и гкелам. Успяваше дори да пусне покрай ушите си нападателните и самонадеяни забележки на роднината на Джо.

След Вечеря Бил се отпусна в едно кресло с чаша бира в ръка и се загледа във видеоекрана. Даваха някакъв мюзикъл. Смееше се от сърце, така както не беше се смял с месеци. След малко мюзикълът свърши и започна религиозна програма. Пееше националният катедрален хор. Не го интересуваше много и той разсеяно се заслуша в музиката, като в същото време даваше ухо на разговора до него.

Хорът беше почти преполовил „Молитва за пътници“, преди Бил да осъзнае напълно текста.

Поиска да изключи телевизора, но се налагаше да го чуе до края, Въпреки че думите го нараняваха дълбоко в сърцето с непоносимата болка на безнадеждния изгнаник от тъгата по родината. Даже като кадет само този единствен химн беше достатъчен, за да овлажни очите му. Извърна се настрана, опитвайки се да скрие сълзите, които мокреха страните му. Когато хорът изпя последното „амин“, бързо превключи телевизора на някаква друга програма и остана наведен над апарата, преструвайки се, че го настройва, за да има време да се успокои, След това се обърна отново към компанията. Външно спокоен, но все му се струваше, че всички усещат твърдата, болезнена топка в стомаха му. Зетят още се оплакваше.

— Трябва да ги анексираме — говореше той. — Длъжни сме да го направим Трипланетен пакт! Що за отвратителна глупост! Те ли ще ни казват какво можем и какво не можем да направим на Марс?!

— Виж, Ед — каза меко Тъли, това е тяхна планета, нали? Те са били там преди нас. Ед пренебрежително махна с ръка.

— Ние питахме ли индианците дали ни искат в Северна Америка или не? Никой няма право да задържа нищо, което не знае как да използва. С правилна експлоатация...

— Спекулираш, Ед!

— Ами! Нямахте да бъде спекулация, ако правителството не представляваше сбирщина от мекушави бабички. „Права на туземците“, представете си! Какви права имат една банда дегенерати?!

Сондърс се хвана, че противопоставя Ед Шулц на Нат Сут, единствения марсианец, когото на времето добре беше опознал. Благородният Нат, който беше остарял преди още да се роди Ед и все пак минаваше за млад сред своите хора. Нат... Ами че Нат можеше с часове да седи с някой приятел или близък познат, без да каже дума, без да има нужда от думи. „Да сраснем един с друг“ — тъй обясняваха те този факт. Цялата им нация беше така сраснала, че нямаха нужда от правителство, докато не дойдоха земните жители.

Веднъж Сондърс запита приятеля си защо не прави никакви усилия за нищо, защо се задоволява с толкова малко. Измина повече от час и Бил започваше да съжалява за проявеното си любопитство, когато Нат отговори:

— Моите деди са се трудили много и аз съм уморен.

Сондърс се надигна в креслото и се обърна с лице към Ед.

— Не са дегенерати.

— Ха! Предполагам, че сте експерт по въпроса.

— Марсианците не са дегенерати, те просто са уморени — настоя Бил. Тъли се ухили. Зет му го видя и се намуси.

— Какво ви дава право на мнение? Били ли сте някога на Марс? Изведнъж Сондърс разбра, че Ед блъфираше.

— А Вие? — попита той предпазливо.

— Това няма отношение към въпроса. Най-големите умове са единодушни...

Бил го остави да говори и повече не му противоречи. Почувствува облекчение, когато Тъли предложи да тръгнат, тъй като всички трябва да станат рано сутринта, че може би Вече е време да се помисли за сън.

Каза „лека нощ“ на госпожа Тъли, благодари за чудесната вечеря и последва Джо в гостната.

— Това е единственият начин, Бил, да се отървем от сполетялото ни семейно проклятие — извини се той. — Стой колкото искаш.

Тъли се приближи до прозореца и го отвори.

— Тук ще спиш добре. Достатъчно височко сме, за да усетиш истински чист въздух. Подаде глава навън и Вдъхна няколко пъти.

— Истинското си е истинско — продължи той, отдръпвайки се от прозореца. — Произходът ми е селски. Какво ти е, Бил?

— Нищо. Нищо ми няма.

— Стори ми се, че преbledня. Е, приятни сънища. Вече ти нагласих леглото за седем часа. Ще имаш достатъчно време.

— Благодаря ти, Джо. Лека нощ.

Щом Тъли излезе от стаята, Бил събра всичкия си кураж, приближи до прозореца и го затвори. Извърна се плувнал в пот, включи отново вентилацията и се отпусна накрая на леглото. Дълго седя така, като палеше цигарите си една от друга. Прекалено добре знаеше, че душевният покой, който беше постигнал, е нереален. Нищо друго не му оставаше, освен позор и безкрайна мъка. Беше стигнал до положението да подлага динена кора на такива десеторазрядни глупаци като Ед Щулц. По-добре изобщо да не бе оцелявал след случая с „Валкирия“.

След малко отброи от кесията си пет зрънца, „Флайт райт“ за сън и ги глътна. Легна си и почти веднага пак се надигна в леглото. Чудеше се дали ще има сили да открехне малко прозореца, но се отказа и вместо това реши да промени програмата на леглото така, че осветлението да не изгасва след като заспи.

Събуди се с неясното чувство, че беше спал дълго. Пак беше в Космоса, всъщност никога не беше го напуснал, но бе щастлив, с блаженството на човека, разбрал, че всичко е било само лош сън.

Плачът го разстрои. Отначало беше само леко обезпокоен, но след това съвестта го загриза и почувствува, че трябва да направи нещо. Преминаването в състояние на падане имаше в основата си само логиката на съня, но за него беше реалност. Той отчаяно се беше вкопчил, ръцете му се изплъзваха, бяха се изплъзнали вече, а под него — нищо, само черната бездна на Космоса!

Събуди се в леглото на Тъли, стреснат и задъхан. Лампите ярко светеха, Плачът продължаваше. Бил разтърси глава, след това се послуша. Съвсем истински беше, по звука разбра, че е на котка или котенце. Надигна се. Дори и да не питаеше обичайната за космонавтите любов към котките, трябваше да разбере какво е. Като оставим настрана факта, че котките бяха чисти животни, удобни за борда на космически кораб, бързо се приспособяваха към промяната в ускорението и унищожяваха всички вредни гадинки, той обичаше котките заради самите тях. Затова веднага стана и потърси наоколо. Бързо огледа стаята, но не намери котка. По звука успя да се ориентира, че мяукането идваше отвън, през леко открехнатия

прозорец. Той се дръпна назад, спря се да събере мислите си, Каза си, че не е необходимо да прави каквото и да било. Ако звукът идваше от прозореца, то е защото съседният прозорец също е отворен и затова се чува. Но той знаеше, че се самозалъгва. Звукът беше наблизко. По някакъв странен начин котката се беше озовала отвън на прозореца на тридесет и пет етажа височина

Бил седна и се опита да запали цигара, но тя се натроши между пръстите му и парчетата паднаха на пода. Стана и направи няколко нервни крачки към прозореца. Застана на колена, сграбчи го и широко го отвори, Стисна очи и се прилепи към перваза. След малко започна да му се струва, че рамката, за която се държеше, спря да са люлее, Отвори очи, ахна и пак ги затвори. Най после ги отвори отново, като много внимаваше да не поглежда нито към звездите, нито надолу към улицата. Надяваше се, че котката е отвън, на неговия балкон. Това беше единственото разумно обяснение. Но... нямаше никакъв балкон, изобщо никакво свястно място, където би могло да има котка.

Мяукането, обаче, все повече се усилваше. То сякаш идеше точно под него. Бавно и полека Бил подаде глава все още здраво вкопчен в перваза. С огромно усилие погледна навън, където на четири фута под ръба на прозореца тясна ивица опасваше цялата сграда. Точно там бе седнало едно мрачно и окаяно коте. То се ококори срещу него и отново измяука. „Даже да протегна ръка и да се държа за перваза, едва ли ще мога да го достигна, без да падна“ — помисли той. Как му се искаше да може да го направи!

Реши да извика Тъли, но после се отказа. Тъли беше по-нисък от него и, следователно, с по-къси ръце. А трябваше да направи нещо преди смахнатото идиотче да скочи долу. Опита се да го стигне. Подаде рамене, протегна дясната си ръка. като с лявата здраво стискаше рамката. В този миг отвори очи и видя, че котето все още беше на около един фут и десет инча от него. То размърда муцунка и започна да души по посока на ръката му. Бил се протегна, докато костите му изпукаха, но котарачето ловко се изплъзна и спря на достатъчно разстояние от пръстите му. Подви опашчица и започна да мие с лапи муцунката си. Бил се дръпна от прозореца и хълцайки неудържимо се строполи на пода.

— Не мога... Не мога — хриптеше той — Никога...

* * *

Вече минаваше двеста четиридесет и деветия ден откак космическият кораб „Валкирия“ беше напуснал терминала Земя-Луна и приближаваше крайната спирка на Деймос, външния спътник на Марс. Главният инженер по свръзките и сменен пилот, Уилям Кол, сладко спеше, когато помощникът му го раздруса.

— Хей, Бил, ставай! Хубаво се подредихме...

— А? К'во? — И вече посягаше за чорапите си. — Какво има, Том?

След четвърт час Бил вече знаеше, че помощникът му не беше преувеличил и трябваше да докладва на „стареца“. Първият радар-пилот беше извън строя. Том Сендбърг го беше забелязал по бreme на обичайната проверка, направена веднага след като Марс бе навлязъл в максималния обseg на радарния пилот. Капитанът сви рамене.

— Оправяй го човече... и не се бави. Имаме нужда от него. Бил поклати глава.

— Отвътре всичко е наред, капитане. Изглежда антената е паднала.

— Не е възможно! Не сме имали даже предупреждение за метеорити.

— Всичко може да е, капитане. Може металът да се в износил и антената просто да е паднала. Трябва да поставим нова. Спрете въртенето на кораба и ще изляза да я вдигна. Докато корабът забавя въртенето, ще подготвя всичко необходимо за монтажа.

За времето си „Валкирия“ беше луксозен кораб. Конструиран много преди някой да се сети за създаването на изкуствено гравитационно поле, „Валкирия“ имаше собствена псевдогравитация за удобство на пътниците. Корабът непрекъснато се въртеше около главната си ос като гилза, излитаща от дулото на винтовка; полученото ъглово ускорение, погрешно наричано „притегателна сила“, позволяваше на пътниците да се чувствуват стабилни и легнали, и прави. Въртенето започваше веднага след спиране на ракетните дюзи, още в самото начало на пътуването и преустановяваше чак когато трябваше да започнат маневрите по приземяването. Това се постигаше

не чрез магия, а като реакция на противовесното въртене на маховика, монтиран върху осовата линия на кораба.

Капитанът изглеждаше ядосан.

— Вече започнах да намалявам въртенето, но не мога да чакам толкова дълго. Нагласете астронавигационния радар за пилотиране.

Кол понечи да обясни защо астронавигационният радар не може да се приспособи за краткотрайна работа, но реши, че не бива.

— Няма да стане, сър. Технически е невъзможно.

— Когато бях на твоята възраст, можех да приспособя каквото и да било! Хм, решавай проблема, драги. Да не искаш да спускам кораба слепешката? Няма да го направя даже и за медала на Харкмън.

Бил Кол се поколеба за момент преди да отговори.

— Ще изляза, докато „Валкирия“ все още се върти, капитане, и ще направя подмяната. Друг начин няма.

Капитанът извърна поглед, мускулите покрай устните му се свиха.

— Направете подмяната. И побързайте. Когато пристигна с инструментите, необходими за монтирането, Кол намери капитана при херметичната камера. За негова изненада „старецът“ беше облечен в скафандър.

— Обясни ми какво трябва да направя — заповяда той на Бил.

— Нима вие ще излизате, сър?

Капитанът само кимна. Бил се загледа в кръста му или там, където някога е бил. Ами че „стареца“ трябва да беше най-много на тридесет и пет!

— Боя се, че няма да мога да обясня както трябва. Мислех, че аз ще направя подмяната.

— Никога не съм карал човек да върши работа, която аз сам не бих могъл да свърша. Обясни ми.

— Извинете, сър, но можете ли да се крепите с една ръка?

— Какво значение има това?

— Ами, имаме четиридесет и осем пътника, сър, и...

— Млък!

Сондбърг и той, и двамата в скафандри, помогнаха на „стареца“ да се провере през отвора, след като вътрешната врата на камерата се затвори и въздухът излезе. Пространството извън камерата беше огромна, изпъстрена със звезди празнота. Докато корабът се въртеше,

всяко движение навън означаваше „надолу“ — безкрайни милиони мили надолу. Разбира се, дадох му предпазно въже и все пак, когато видя главата на капитана да изчезва в бездънния черен отвор, сърцето на Бил се сви.

Въжето се развиваше равномерно, но по едно време спря. Изминаха няколко минути. Бил се наведе и допря шлема си до този на Сондбърг.

— Дръж ме за краката. Ще хвърля един поглед. Провря се през люка и разгледа наоколо. „Стареца“ беше закъсал и висеше на двете си ръце някъде близо до антенната поставка. Бил се провря обратно и се изправи.

— Ще изляза навън.

Откри, че може лесно да виси на две ръце и с люлеене да се придвижва към мястото, където беше спрял капитанът. „Валкирия“ беше междупланетен кораб, а не някакво гладко яйце, каквито често са срещали по земните летища. Върху корпуса имаше метални скоби, за удобство при ремонтите на крайните спирки. Като стигна до капитана, Бил успя да се хване за същата скоба, за която се държеше и той. Помогна му да се залюлее и да се хване за предната дръжка. Пет минути по-късно Сондбърг вече издърпваше „стареца“, а след него изпъзля и Бил. Той веднага започна да откопчава инструментите за монтиране от капитанския скафандър и да ги прехвърля на своя. Спусна се обратно през отвора и се измъкна, преди „стареца“ да има възможност да се съвземе достатъчно, за да му попречи. Не беше много трудно с люлеене да се добере до мястото, където трябваше да сложи антената, макар че под краката му се простираше Вечността. Специалният костюм малко му пречеше, чувствуваше са непохватен с ръкавиците, но все пак беше свикнал със скафандрите. Чувствуваше че още е задъхан поради усилията да помогне на капитана и тази мисъл го безпокоеше. Безпокоеше се и заради силното въртене на кораба. Херметичната камера беше по-близо до оста на въртене, отколкото антената и като излезе навън усети, че изведнъж става по-тежък. Монтирането на новата антена беше друг проблем. Тя не бе нито голяма, нито тежка, но Бил разбра, че е невъзможно да я закрепи здраво. Трябваше му една ръка, с която да се държи за скобата, друга, с която да крепи антената, и трета, да държи гаечния ключ. Това

означаваше, че както и да се опитва, една ръка все щеше да не му достига.

Най-сетне дръпна въжето, за да даде сигнал на Сондбърг да го отпусне още малко. След това с една ръка го откопча от кръста си, праметна два пъти края през съседната скоба и го завърза. Остави около шест фута въже да виси свободно, а другия край, със закопчалката, захвана за другата скоба. Така се получи нещо като въжена примка, импровизирана боцманска люлка, която щеше да го крепи на едно място, докато монтираше антената. Работата потръгна бързо.

Почти беше привършил. Оставаше да се завинти последният болт от другата страна. В двата края антената вече беше здраво закрепена и включена в електрическата верига. Бил реши, че може да се справи и с една ръка. Той изостави въжената примка и със скок се прехвърли от другата страна.

Тъкмо беше завинтил болта, когато гаечният ключ се изплъзна от ръката му и полетя в пространството. Бил го видя как все повече и повече се отдалечава, докато накрая се смали и не се виждаше вече. Почувствува се замаян от дългото гледане при ярка светлина на фона на катранено черната дълбина на космоса. До този момент, поради заетостта си, не бе успял да погледне надолу. Мравки полазиха гърба му.

— Добре, че свърших — каза на себе си. — Иначе доста трябваше да се разходя, за да го прибера обратно.

Тръгна да се връща и разбра, че няма да може.

Беше се прехвърлил покрай антената с помощта на въжената примка, на която се беше залюлял и отскочил няколко инча напред. Сега примката висеше свободно, напълно недостижима. Ситуацията беше необратима. Бил висеше на двете си ръце, опитвайки се да не се поддава на страха, който започна да го обзема. Трябваше да измисли някакъв начин. От другата страна? Не. Там стоманената повърхност на „Валкирия“ беше гладка и на повече от шест фута нямаше никакви скоби. Даже и да не беше уморен, а трябваше да признае, че беше и при това — премръзнал, никой освен шимпанзе не би могъл да се прехвърли оттатък. Погледна надолу и веднага съжали. Там нямаше нищо освен звезди... надолу и надолу... до безкрай. Звезди, които се

въртяха заедно с кораба и с него! Празнота — вечна, бездънно черна и студена!

Улови се, че прави опит да се повдигне и да докосне с пръстите на краката си единствената. малка скоба, за която се беше вкопчил. Усилието бе изтощително и безполезно. Бил потисна паниката си и увисна безжизнен. Беше му по-леко, когато не гледаше, но след известно време все пак трябваше да отвори очи и да погледне. Премина Голямата мечка, а след това и Орион. Опита се да изчислява минутите чрез броя на завъртанията на кораба, но съзнанието му се замъгли и скоро пак се наложи да затвори очи.

Ръцете му бяха безчувствени и премръзнали...

Опита се да ги редува, за да могат да отпочиват. Отпусна лявата си ръка, усети, че е изтръпнала и я разтърка в бедрото си. Поиска да направи същото и с дясната, но с лявата вече не можеше да достигне скобата. Нямаше сила да се протегне още веднъж. Беше увиснал изцяло на едната си ръка и нямаше как да се свие, за да повдигне другата.

Вече изобщо не усещаше дясната си ръка! Почувствува, че са изплъзва! Изплъзваше се... Внезапното отпускане го накара да осъзнае, че той падаше... падаше! Корабът остана назад...

Дойде в съзнание и видя капитана, надвесен над него.

— Недей да говориш, Бил!

— Къде...

— Спокойно! Патрулът на Деймос е бил вече близо до тебе, когато си се изпуснал. Забелязали са те на екрана, изчислили са орбитата си спрямо твоята и са те подхванали. Предполагам, че е първи случай в историята. Сега недей да говориш. Болен си, Бил. Висял си там повече от два часа.

Мяукането се чу отново. Този път по-силно. Надигна се на колене и погледна през прозореца. Котарачето беше все още на перваза, далече от прозореца. Бил предпазливо се надвеси още малко, като внимаваше да не поглежда нищо друго освен котето върху перваза.

— Тук, котенце — повика го той. — Тук, мац, мац, мац! Ела тук, котараче!

Котето спря да се мие и муцунката му успя да изобрази недоумение.

— Ела, котенце — повтори той меко, пусна перваза на прозореца и посочи към него подканващо. Котето приближи малко и пак клекна.

— Ела тук, писанчо — повтори той умолително и силно протегна ръка. Пухкавата топка пак отскочи. Бил отдръпна ръката си и се замисли. Реши, че така нищо няма да стане. Ако се прехвърлеше през прозореца и застанеше на перваза, би могъл да се държи с една ръка и да бъде в пълна безопасност. Той знаеше... знаеше, че не е опасно — просто не трябваше да поглежда надолу!

Отстъпи назад, обърна се с гръб и като сграбчи прозоречната рамка започна много предпазливо да спуска краката си. Беше приковал поглед в ръба на леглото. Первазът сякаш бе изместен по-надолу. Не можеше да го усети и вече започваше да мисли, че го е подминал, когато кракът му го докосна. След това стъпи здраво и с двата си крака. Трябва да беше около шест инча широк. Пое дълбоко въздух, отпусна дясната си ръка и се обърна с лице към котето. То изглеждаше заинтересовано от цялата процедура, но нямаше желание да наблюдава отблизо. Бил прецени, че ако пропълзи по перваза, държейки се с една ръка, горе-долу ще го стигне. Запристъпва по бебешки, поставяйки краката си един пред друг, сви колене и се протегна напред към котето, което подуши разперените му пръсти и отскочи назад. Една от лапите му се подхлъзна и то се търкулна, но веднага пак стъпи на крачката си.

— Ах, ти, малко глупаче! — възмути се Бил. — Искаше да си пръснеш мозъка ли? — а после добави: — Ако изобщо имаш...

Сега вече ситуацията беше безнадеждна. Както и да се протегнеше, котенцето беше твърде далече, за да го достигне от мястото си до прозореца. Извика няколко пъти „мац, мац“ без особен ентузиазъм и спря, за да обмисли положението.

Дали да се откаже? Дали да чака цяла нощ с надеждата, че котето ще се реши да дойде по-близо? Или той да отиде и да го вземе...

Ивицата беше достатъчно широка, за да поеме тежестта му. Ако се прилепеше плътно към стената, нямаше нужда да се държи. Започна бавно да се придвижва напред, стараейки се да задържи ръката си върху рамката колкото е възможно по-дълго. Напредваше толкова бавно, че почти не се забелязваше. Когато се пусна, ръката му опря гладката стена. Без да иска, погледна надолу към лъсналия паваж, далече под него. Отмести погледа си и го закова в една точка на стената на нивото на очите си и малко встрани. Той все още стоеше

там! Котето също. Бавно отлепи единия си крак, постави го пред другия и приклепна. Протегна дясната си ръка и я придвижи по стената, докато стигна до котенцето. Замахна така, сякаш искаше да улови муха и изведнъж се озова с една малка драскаща и хапеща топка пух в ръката. Не смееше да мръдне и изобщо не обръщаше внимание на драскотините от котешките нокти. Все още с разперени ръце и плътно прилепен към стената, той тръгна обратно. Не виждаше къде върви и не се осмеляваше да извърне глава, да не би да изгуби равновесие. Пътят обратно му се стори цяла вечност. Най-последните му напипаха рамката на прозореца. Разстоянието, което оставаше, измина заднешком, сложи двете си ръце върху перваза, а после и коляното, облегна се на прозореца и дълбоко пое въздух.

— Боже господи! Едва се измъкнахме! Ти си сериозна заплаха за движението, глупаво котараче.

Погледна надолу към паважа. Наистина беше далече, а освен това и доста твърд. Вдигна очи към звездите. Бяха много красиви и много ярки. Опря гърба си на рамката, прехвърли единия си крак върху другия и се загледа в тях. Котенцето се сгуши върху корема му и замърка. Той поглади козината му разсеяно и посегна за цигара. Реши още утре да отиде на летището и да се яви на медицински и психологически тест. Побутна с пръст ушите на котето и тихо му пошепна:

— Ей, пухчо, ще дойдеш ли с мене на едно много дълго пътуване?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.